

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu : **M.**, bytom U., právne zastúpený *Mgr. M. T., advokátom*, so sídlom J. X., Š. proti žalovanému : **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/12488/TMC z 31. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2011-28 z 20. októbra 2011, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2011-28 z 20. októbra 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia a postupu žalovaného. Žalovaný napadnutým rozhodnutím podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu) a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) Priest. č. 1549/10-11/00006 z 3. marca 2011 (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o priestupkoch“ alebo „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 31.10.2009 v čase o 03,30 hod. na mieste verejne prístupnom v D. v H., na U. fyzicky napadol J.J. tak, že ho hlavou udrel raz do jeho tváre, čím sa voči nemu hrubo správal, za čo mu uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 1 a § 49 ods. 2 zákona

o priestupkoch pokutu v sume 50 € a trovy konania v sume 16 € podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd odvolávajúc sa na ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2, § 11 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. d) a ods. 2, § 51 zákona o priestupkoch a § 46 správneho poriadku v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v prejednávanej veci bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 31. októbra 2009 v čase o 03,30 hod. na mieste verejne prístupnom – D. v H. fyzicky napadol J.J., pričom mu spôsobil poranenie hlavy. Dôvodil ďalej, že zo záverov znaleckého posudku vypracovaného M., znalcom z odvetvia zdravotníctvo a farmácia, odboru ortopédia vyplýva, že v prípade poškodeného J.J. došlo pri predmetnom incidente k udretiu hlavy v záhlaví vľavo a na čele, k udretiu strednej časti hrudného koša a došlo tiež k zlomenine základu prvej záprstnej kosti ľavej ruky, teda išlo o zranenie troch orgánov – hlava, hrudník a zápästie vľavo, pričom všetky tieto zranenia vznikli, podľa výpovede poškodeného a svedkov, pri jednom incidente, a to bitke medzi dvomi dospelými mužmi. Poukázal tiež na to, že zo záverov znaleckého posudku ďalej vyplynulo, že je pravdepodobné, že zranenia vznikli násilím inej osoby a teda je zrejmé, že si ich neprivilodil poškodený sám.

Poukázal na to, že v prejednávanej veci je nesporné, že žalobca bol riadne predvolaný na prvostupňový správny orgán k podaniu svojej výpovede, ublíženie na zdraví bolo objektivizované lekárskou správou z Fakultnej nemocnice v Trnave z 31. októbra 2009. Taktiež poukázal na to, že prvostupňový správny orgán začal vo veci konať na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, Obvodného oddelenia Policajného zboru Hlohovec z 21. októbra 2010, ktorým bola vec postúpená Obvodnému úradu v Trnave na prejednanie skutku ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Dôvodil ďalej, že z administratívneho spisu bolo preukázané, že prvostupňový správny orgán nariadil vo veci ústne pojednávanie, na ktorom vypovedal obvinený a vypovedali aj svedkovia. Dňa 22. februára 2010 P.P., R.R., J. K. a M.. Ďalej boli dňa 12. apríla 2010 vo veci vypočutí svedkovia P.P. a dňa 20. apríla 2010 V. a vo veci bol vypočutý dňa 17. septembra 2010 aj poškodený J. K..

Na základe vyššie uvedených svedeckých výpovedí mal za to, že priestupok bol zo strany správneho orgánu dostatočným spôsobom objasnený doplniac, že skutkovými zisteniami prvostupňového správneho orgánu bolo jednoznačným spôsobom preukázané, že žalobca sa priestupku dopustil.

K námietke žalobcu, že správny orgán odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy a porušil jeho procesné práva uviedol, že žalobca bol predvolaný správnym orgánom 3 krát na ústne pojednávanie, aby podľa ustanovenia § 33 správneho poriadku mohol uplatniť svoje procesné práva vyplývajúce mu tak z ustanovenia § 33 správneho poriadku, ako aj z ustanovenia § 73 ods. 2 správneho poriadku doplniac, že žalobca aj napriek riadnemu poučeniu prvýkrát na správnom orgáne vypovedať odmietol. Rovnako sa odmietol oboznámiť s celým priestupkovým spisom, ako aj s kamerovým záznamom nachádzajúcim sa v priestupkovom spise, avšak požiadal, aby mu boli výpovede zaslané domov. V tejto súvislosti poukázal na to, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že na správnom orgáne mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu, pričom mu bola vyhotovená fotokópia 83 strán priestupkového spisu, o ktoré požiadal. Z týchto dôvodov označil tvrdenia žalobcu za nepravdivé doplniac, že z obsahu spisu je nesporné, že správny orgán žalobcovi umožnil v dostatočnej miere sa oboznámiť s obsahom spisu a rovnako mal aj dostatok času na pozretie si kamerového záznamu, čo odmietol.

K námietke žalobcu o existujúcich vadách konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia dôvodil ďalej ustanovením § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého správny orgán musí na prejednanie priestupku vždy nariadiť ústne pojednávanie, pričom prejednať priestupok v neprítomnosti obvineného môže v prípade, ak sa obvinený z priestupku odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia, či bez vážneho dôvodu.

K ďalšej námietke žalobcu o tom, že správny orgán odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy poukázal na to, že dňa 20. januára 2011 bol žalobca predvolaný na ústne pojednávanie, ktorého sa zúčastnil, avšak nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy ani ich doplnenie zdôrazniac, že práve naopak, zo zápisnice je zrejmé, že žalobca sa na ústnom pojednávaní odmietol oboznámiť s pokladmi pred vydaním rozhodnutia, odmietol sa vyjadriť k jednotlivým výpovediam svedkov, pričom uviedol, že sa k veci bude vyjadrovať na budúcom pojednávaní, na ktoré sa však nedostavil.

Námietku žalobcu, ktorou poukazoval na to, že správny orgán sa nezaoberal námietkou zaujatosti, ktorú vzniesol na osobu I.I. považujúc ju za neopodstatnenú konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu nie je zrejmý postup žalobcu, ktorým by v súlade s ustanovením § 9 a nasl. správneho poriadku riadnym spôsobom uvádzal dôvody vylúčenia zamestnanca, či člena správneho orgánu z prejednávania a rozhodovania veci, keď zo strany žalobcu nedošlo k oznámeniu relevantných skutočností nasvedčujúcich vylúčeniu zamestnanca správneho orgánu v konkrétnom prípade. V tejto súvislosti zastal názor, že žalobca mal aspoň základným spôsobom osvedčiť pochybnosti o jeho nepredpojatosti, pričom by malo ísť o pochybnosti so zreteľom na pomer zamestnanca k veci, k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom a preto v danom prípade neobstojí, že dôvodom zaujatosti zamestnanca je skutočnosť, že rozhodol spôsobom, s ktorým účastník konania nesúhlasí konštatujúc tiež, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, ani neoznačil relevantné pochybnosti, ktoré by mohli zakladať predpojatosť I.I., ktorý, ako vyplýva z administratívneho spisu, žiadne konkrétne úkony voči žalobcovi nerealizoval a preto sa zhodol s názorom správneho orgánu, ktorý vyhodnotil sťažnosti na I.I. ako neopodstatnené.

Na základe uvedených skutočností sa preto stotožnil so závermi žalovaného správneho orgánu v tom, že v preskúmvanej veci bol náležitým spôsobom zistený skutkový stav veci a správne orgány vo svojich rozhodnutiach náležite vyhodnotili vykonané dôkazy. Mal za to, že žalobca v žalobe neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa správne orgány neboli vysporiadali vo svojich rozhodnutiach, ani nepreukázal žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali konkrétne porušenie, či ohrozenie jeho subjektívnych práv a ani nepreukázal, že by správne orgány svojím postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch.

Záverom venoval pozornosť námietke, ktorou žalobca poukazoval na tú skutočnosť, že správny orgán mu nemohol uložiť povinnosť zaplatiť predmetnú pokutu priloženou poštovou poukážkou konštatujúc, že zákon o správnom konaní, ani priestupkový zákon neriešia akou formou má účastník uloženú pokutu zaplatiť, avšak skutočnosť, že žalovaný správny orgán (správne malo byť uvedené prvostupňový správny orgán) vo výroku svojho rozhodnutia formu zaplataenia uviedol, podľa jeho názoru nezakladá takú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia ako takého (§ 250i OSP).

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody Krajský súd v Bratislave postupom podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie argumentujúc tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v odvolaní poukázal na to, že v podanej žalobe namietal porušenie § 23 ods. 4 správneho poriadku na tom skutkovom základe, že napriek opakovanej žiadosti mu správny orgán (v prvom stupni) nevyhotovil úplnú kópiu spisového materiálu, hoci o to opakovane žiadal a zdôraznil, že pokiaľ kamerový záznam na nosiči je jedným z dôkazov (podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, tento rozhodol hlavne na základe kamerového záznamu) potom mu bol správny orgán v konaní povinný, po úhrade vecných nákladov s tým spojených, zaslať kópiu predmetného záznamu. Namietal, že s uvedenou námietkou sa krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal doplniac, že v žalobe nenamietal, že správny orgán mu neumožnil si na pojednávaní pri prejednaní priestupku pozrieť predmetný záznam, ale namietal porušenie povinnosti správneho orgánu podľa § 23 ods. 4 správneho poriadku, keď mu výslovne odmietol realizáciu práva účastníka konania, a to poskytnúť kópiu spisu zadovážením technického nosiča a jeho odoslanie po uhradení vecných nákladov a preto mal za to, že krajský súd sa s jeho námietkou vôbec nevysporiadal, keďže vôbec v napadnutom rozsudku neuviedol, či správny orgán porušil alebo neporušil namietané právo žalobcu podľa § 23 ods. 4 správneho poriadku doplniac, že krajský súd odkázal na jeho procesné právo na nahliadnutie do spisu, ktoré je ustanovené v § 23 ods. 1 správneho poriadku, čím jednak nesprávne a nedostatočne zistil skutkový stav veci a jednak porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie spočívajúce v potrebe náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom smere mu odňal možnosť konať pred súdom a teda napadnutý rozsudok trpí aj vadou podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 222 ods. 1 písm. f) OSP.

Odvolávajúci sa na ustanovenie § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktoré výslovne priznáva obvinenému právo na ústnom pojednávaní odmietnuť vypovedať poukázal na skutočnosť, že využitie tohto práva ho nezavaruje ostatných procesných práv vrátane práva navrhnúť vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov, nielen na nariadenom pojednávaní, ale aj v priebehu celého konania pred správnym orgánom. Preto sa nestotožnil s argumentáciou správneho orgánu, ako aj krajského súdu vyjadrenou v napadnutom rozsudku, že odmietnutím vypovedať na nariadených pojednávaniach nemusel správny orgán vypočúť ním navrhnutých svedkov, ktorí mali byť pri priestupku prítomní, t.j. nemusel úplne a presne zistiť skutočný stav veci, ktorú povinnosť má dokonca aj bez návrhu. V súvislosti so zistením skutkového stavu veci tiež namietal, že sa správny orgán v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s rozpornými tvrdeniami svedkov, čo krajský súd v napadnutom rozsudku opomenul a rovnako mal za to, že nie je možné akceptovať, aby správny orgán svoje rozhodnutie oprel o výpovede svedkov vykonané v inom konaní napriek skutočnosti, že výsluchu týchto svedkov v konaní pred správnym orgánom nič nebránilo.

Vo vzťahu k námietke zaujatosti voči I.I. považoval za potrebné poznamenať, že minimálne po podaní trestného oznámenia bolo možné mať pochybnosti o jeho predpojatosti majúca za to, že tento mal sám podľa § 11 správneho poriadku, len čo sa o tom dozvedel, tieto skutočnosti oznámiť svojmu najbližšiemu nadriadenému a tento mal rozhodnúť o vylúčení I.I. z pojednávania priestupku a doplnil, že tým, že I. H. nekonal uvedeným spôsobom, správny orgán porušil ustanovenia § 11 a § 12 správneho poriadku, čo má za následok v konečnom dôsledku nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň uviedol, že správny orgán mal žiadať žalobcu po podaní trestného oznámenia na I.I., aby už vo veci nerobil žiadny úkon v súlade s ustanovením § 19 ods. 2 správneho poriadku, posúdiť podľa obsahu ako námietku zaujatosti, a takto mal o nej konať zákonom ustanoveným postupom podľa § 9 a nasl. správneho poriadku, teda či je námietka dôvodná, resp. či existujú dôvody na vylúčenie I.I. z konania vo veci alebo nie. V tejto súvislosti poukázal na to, že následné konštatovanie súdu v napadnutom rozsudku o tom, že dôvody na vylúčenie I.I. neboli dané ide nad rámec veci, keď súd mal preskúmať, či správny orgán postupoval v tomto smere zákonom ustanoveným spôsobom a či neprišlo k porušeniu ustanovení o konaní, ktoré mohlo mať vplyv na

zákonnosť napadnutého rozhodnutia a nie konvalidovať nezákonný postup správneho orgánu konštatovaním o neexistencii dôvodov vylúčenia pracovníka správneho orgánu. Preto vyhodnotil za nesprávne skutkové zistenie súdu uvedené v napadnutom rozsudku, že neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré mohli mať za následok zaujatosť pracovníka správneho orgánu.

Záverom nesúhlasil ani s názorom krajského súdu týkajúceho sa uloženia mu povinnosti zaplatiť pokutu priloženou poštovou poukázkou, ktorú vyhodnotil ako vadu, ktorá nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa § 250i OSP dôvodiac, že táto nezákonne uložená povinnosť je priamo súčasťou výroku napadnutého rozhodnutia, a teda bezprostredne musí mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, keďže je priamo jeho súčasťou ustanovujúcou mu povinnosť.

Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušuje rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SVS-OP-2011/12488/TMC z 31. mája 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu stotožniac sa v celom rozsahu s napadnutým rozsudkom krajského súdu uviedol, že zotrváva na obsahu svojho vyjadrenia k podanej žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods.1,2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo **rozhodol o uložení sankcie**, súd pri preskúmaní

tohto rozhodnutia **nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom**. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Predmetom súdneho prieskumu je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. SVS-OP-2011/12488/TMC z 31. mája 2011, ktorým žalovaný správny orgán zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu) a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy Priest. č. 1549/10-11/00006 z 3. marca 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 31.10.2009 v čase o 03,30 hod. na mieste verejne prístupnom v D. v H., na U. fyzicky napadol J.J. tak, že ho hlavou udrel raz do jeho tváre, čím sa voči nemu hrubo správal, za čo mu uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 1 a § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch pokutu v sume 50 €. Zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť trovy konania v sume 16 € podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch. Pokuta a trovy konania boli splatné do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia priloženými poštovými poukázkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Uvedené konštatovanie sa prirodzene vzťahuje aj na rozsiahle a podrobné rozobratie samotného priebehu priestupkového konania, ktoré krajský súd obsiahol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, doplnil jeho odôvodnenie o ďalšie, na danú vec vzťahujúce sa, relevantné dôvody.

Vychádzajúc z obsahu odvolania mal najvyšší súd preukázané, že žalobca svojím odvolaním namietal nezákonnosť postupu konajúcich správnych orgánov, ktorá následne viedla, podľa jeho názoru, k nezákonnosti rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní.

Žalobca, tak v žalobe, ako aj v odvolaní namietal porušenie ustanovenia § 23 ods. 4 správneho poriadku prvostupňovým správnym orgánom, ktorý, ako uviedol, mu „odmietol poskytnúť kópiu spisu zadovážením technického nosiča a jeho odoslanie po uhradení vecných nákladov“.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby **majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov** s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

Podľa § 23 ods. 4 správneho poriadku správny orgán poskytuje kópie spisov **za úhradu materiálnych nákladov spojených so zhotovením kópií, zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním**.

Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa dňa 20. januára 2011 dostavil na prvostupňový správny orgán za účelom prejednávania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Zo zápisnice spísanej prvostupňovým správnym orgánom dňa 20. januára 2011 (č.l. 95 administratívneho spisu) je zrejmé, že žalobca požiadal o zaslanie prefoteného spisu vrátane kamerového záznamu, pričom sa v uvedený deň odmietol vyjadrovať ku skutočnostiam týkajúcich sa prejednávaneho priestupku s tým, že sa vyjadrí následne po tom, ako si doma prezrie zaslané jednotlivé výpovede nachádzajúce sa v policajnom spise. Z obsahu zápisnice taktiež vyplýva, že mu bolo oznámené, že kópiu kamerového záznamu nemôže dostať, pričom mu bolo umožnené, aby si kamerový záznam prezrel v uvedený deň na správnom orgáne, čo odmietol. O kamerový záznam opakovane žiadal svojimi podaniami doručenými prvostupňovému správneho orgánu v dňom 3. a 16. februára 2011. Z úradného záznamu spísaného dňa 1. marca 2011 na prvostupňovom správnom orgáne je zrejmé, že žalobca si dňa 1. marca 2011 prevzal 83 prefotených strán (80 strán priestupkového spisu a 3 strany sa týkali výsluchov svedkov) a taktiež mu bolo opäť umožnené si na správnom orgáne pozrieť kamerový záznam čo opäť odmietol s tým, že si kamerový záznam pozrie dňa 3. marca 2011, t. j. v deň kedy sa malo konať ústne pojednávanie, na ktoré sa však žalobca nedostavil. Prostredníctvom mailu doručeného I. H. dňa 2. marca 2011 žalobca oznámil, že sa dňa 3. marca 2011 na prejednanie priestupku nedostaví, a to z dôvodu, že „do dnešného dňa ste sa nevysporiadali s mojou námietkou Vašej zaujatosti Voči mojej osobe v predmetnom konaní.“

Z vyššie popísaných skutočností jednoznačne vyplýva, že prvostupňový správny orgán žalobcovi opakovane oznámil, že nie je technicky schopný zabezpečiť kópiu kamerového záznamu, a z tohto dôvodu mu **opakovane umožnil** si kamerový záznam u konajúceho správneho orgánu prezrieť, čo však žalobca **opakovane odmietol**. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd nevzhladol, že by v danom prípade preukázateľne došlo zo strany konajúcich správnych orgánov k odopretiu sprístupnenia kamerového záznamu žalobcovi a preto súladne s názorom krajského súdu nepovažoval v tomto smere tvrdenie žalobcu o porušení jeho procesných práv za dôvodné. Najvyšší súd považuje za potrebné na tomto mieste dodať, že ustanovenie § 23 ods. 4 správneho poriadku **upravuje zásady úhrady nákladov**, ktoré vzniknú správneho orgánu v súvislosti so zhotovením kópií, resp. zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním, ktorá skutočnosť znamená, že ustanovenie § 23 ods. 4 osobitne neupravuje procesné právo účastníka konania na zhotovenie kópie kamerového záznamu, ale iba obsahovo nadväzuje na ustanovenie § 23 ods. 1 správneho poriadku. Preto neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že sa krajský súd opomenul vysporiadať so žalobnou námietkou, ktorou porušenie procesného práva obsiahnutého v § 23 ods. 4 správneho poriadku namieta, pretože súd prvého stupňa správne túto námietku posúdil podľa ustanovenia § 23 ods. 1 správneho poriadku.

Posudzujúc ďalej dôvodnosť námietok, ktorými žalobca poukazoval na „vady konania“, konkrétne, že správny orgán bez zrejmej príčiny odmietol vypočuť ním navrhnutých svedkov (teda rezignoval na potrebu presne a úplne zistiť skutočný stav veci), čím mu odoprel právo byť prítomný pri výsluchoch svedkov, ktoré vykonal a neumožnil resp. znemožnil mu klásť im otázky musí najvyšší súd, preštudujúc si dôkladne administratívny spis, konštatovať, že žalobca v rámci priestupkového konania nenavrhoval na podporu svojich tvrdení vypočuť žiadneho konkrétneho svedka, odmietol vo veci vypovedať, neustanovil sa na ústne pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, pričom dôvod jeho neprítomnosti konkretizovaný v jeho podaní doručenom elektronickou formou dňa 2. marca 2011 I.I. nie je, podľa názoru najvyššieho súdu, dôvodom spĺňajúcim kritéria „dôležitý“. Z uvedeného sa dá

preto jednoznačne konštatovať, že žalobca svojou pasivitou v konaní spôsobil, že práva, ktoré správny poriadok a zákon o priestupkoch priznáva účastníkom konania, zostali nevyužitú, avšak bez akejkoľvek ingerencie zo strany konajúcich správnych orgánov.

Podľa § 9 ods. 1 správneho poriadku zamestnanec správneho orgánu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nepredpojatosti.

Podľa § 10 správneho poriadku účastník konania oznámi správne orgánu skutočnosti nasvedčujúce vylúčenie zamestnanca správneho orgánu (§ 9), len čo sa o nich dozvie.

Podľa § 11 ods. 1 správneho poriadku len čo sa zamestnanec správneho orgánu dozvie o skutočnostiach nasvedčujúcich jeho vylúčenie (§ 9), oznámi to bez meškania svojmu najbližšie nadriadenému vedúcemu; vedúci správneho orgánu to oznámi vedúcemu nadriadeného správneho orgánu.

Podľa § 11 ods. 2 správneho poriadku predpojatý zamestnanec správneho orgánu urobí iba také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Podľa § 12 ods. 1 správneho poriadku o tom, či je zamestnanec správneho orgánu z konania vylúčený, rozhoduje orgán, ktorému boli dôvody vylúčenia oznámené (§ 11 ods. 1); ak sa rozhodlo, že zamestnanec správneho orgánu je vylúčený, urobí tento orgán opatrenie na zabezpečenie riadneho uskutočnenia ďalšieho konania.

Pri posudzovaní dôvodnosti námietky, ktorou žalobca namietal ďalšie procesné pochybenie konajúcich správnych orgánov v podobe absencie rozhodnutia o námietke zaujatosti, ktorú mal vzniesť žalobca voči I.I. najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, nezistil relevantný dôvod na priznanie jej dôvodnosti. Žalobca podal dňa **podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach** (ďalej aj ako „zákon o sťažnostiach“) sťažnosť na postup I.I. v priestupkovom konaní č. 1549/10-11/0006, a to z dôvodu, že nekompetentným a neprofesionálnym postupom I.I. boli závažným spôsobom porušené jeho práva. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nenamietal zaujatosť I.I., ale v súlade s vyššie citovaným ustanovením podal na postup I.I. sťažnosť. Následne dňa 16. februára 2011 žalobca vo svojom vyjadrení adresovanom prvostupňovému správne orgánu, konkrétne I. H. uviedol, aby zväžil svoju zaujatosť, keďže na jeho postup podal sťažnosť. Dňa 2. marca 2011 žalobca vo svojom podaní doručenom elektronickou formou I.I. ako dôvod jeho neprítomnosti na ústnom pojednávaní uviedol, že sa správny orgán nevysporiadal s jeho námietkou zaujatosti voči I.I. doplniac, že na I.I. podal trestné oznámenie vzhľadom na jeho postup v priestupkovom konaní.

V danom prípade je preukázané, že žalobca podal na postup I.I. sťažnosť podľa § 3 ods. 1 zákona o sťažnostiach, naopak kópia trestného oznámenia sa v administratívnom spise nenachádza, pričom aj skutočnosť, že by bolo preukázané, že žalobca podal na I.I. trestné oznámenie, nezakladá ex lege dôvod na to, aby správny orgán rozhodoval podľa § 12 správneho poriadku o námietke zaujatosti zamestnanca, ktorý sa necíti byť v konaní zaujatý z dôvodov uvedených v § 9 správneho poriadku. Najvyšší súd preto zastal k dôvodnosti tejto námietky totožný právny názor ako súd prvého stupňa, a to, že námietka zaujatosti nebola žalobcom, ani zamestnancom správneho orgánu účinne vznesená. Najvyšší súd upriamuje zároveň pozornosť žalobcu, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku

nekonštatoval, že „dôvody na vylúčenie I.I. neboli dané“ a nedošlo teda z jeho strany ku „konvalidovaniu nezákonného postupu správneho orgánu konštatovaním o neexistencii dôvodov vylúčenia pracovníka správneho orgánu“.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobca poukazoval na nemožnosť rozhodnúť na základe výpovedí svedkov vykonaných v inom konaní, napriek tomu, že výsluchu týchto svedkov v konaní pred správnym orgánom nič nebránilo, najvyšší súd uvádza, že výsluch svedkov bol vykonaný zákonným spôsobom (svedkovia boli riadne poučení, ktorá skutočnosť vyplýva z pripojeného vyšetrovacieho spisu) v rámci trestného konania orgánom činným v trestnom konaní a preto sú prípustným dôkazným prostriedkom aj na účely priestupkového konania začatého na základe postúpenia veci (§ 67 ods. 3 správneho poriadku) práve orgánom činným v trestnom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenie, že správne orgánu nič nebránilo, aby boli svedkovia vypočutí aj správnym orgánom, najvyšší súd konštatuje, že z administratívneho spisu je zrejmé, že svedkovia R.R., M. a V. boli prvostupňovým správnym orgánom na ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 20. januára 2011 predvolávaní, avšak M. a V. sa na ústne pojednávanie nedostavili, a to napriek tomu, že naň boli riadne predvolaní a R.R. si zásielku, ktorou mu bol oznamovaný termín pojednávania v odbernej lehote neprevzal. Za tejto situácie najvyšší súd zastáva názor, že by sa priečilo zásade hospodárnosti a rýchlosti konania, pokiaľ by následne v správnom, v danom prípade priestupkovom konaní, ktoré samotné je založené na zásadách trestného konania, bolo vylúčené použitie dôkazy získané práve v rámci trestného konania.

Pokiaľ ide o námietku, ktorou žalobca poukazoval na nezákonnosť uloženej povinnosti zaplatiť pokutu a trovy konania formou poštových poukážok, najvyšší súd ju súlade so súdom prvého stupňa vyhodnotil za vadu, ktorá však nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 33 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) až d) a písm. f) pokutu do 99 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e) pokutu do 331 eur.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch za priestupok možno uložiť tieto sankcie :

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie veci.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o priestupkoch pokutu možno uložiť do 33 eur, ak neustanovuje osobitná časť tohto zákona alebo iný zákon vyššiu pokutu.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení sa najvyšší súd stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Aj podľa názoru najvyššieho súdu v preskúmvanej veci bolo zásade materiálnej pravdy dané za dost' (§ 3 ods. 4 správneho poriadku), keď na základe náležite zisteného skutkového stavu bolo dôvodné ustáliť, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49

ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, za ktorý mu bola v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch uložená pokuta v zákonom dovolenej výške 50 eur.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2011-28 z 20. októbra 2011 ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, § 224 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. januára 2013

JUDr. Jozef Hargaš
predseda senátu :